

Herman Brood & Wild Romance
De muzikale rechterhand van Herman Brood blikt terug

Dany Lademacher

Herman Brood & Wild Romance

De muzikale rechterhand
van Herman Brood blikt terug

Arcade Books, Amsterdam 2016

Inhoud

© Dany Lademacher, 2016
© Arcade Books, Amsterdam 2016
© Foto's binnenwerk: Marcel Rozenberg (p. 41-42, 50, 138), Renée van Egmond (p. 2, 12, 20, 24-25, 70, 86-87, 94, 112, 130, 146-147) en Dany Lademacher
© Omslagfoto: Koos van Dijk
Omslagontwerp: Gazz Gazz
Typografie en zetwerk: Mat-Zet, Soest

ISBN 978 90 488 3648 2
ISBN 978 90 488 3660 4 (e-book)
NUR 660 / 661

www.danylademacher.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Arcade Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord	7
Begin	9
Nederland	13
Herman	17
Showtime	21
Groningen	27
Wild Romance	29
Amsterdam	33
Spuitjes	43
Shprints	45
Godzilla	51
Dordrecht	55
Stadskanaal	59
Zwolle	65
Talkbox	67
Breedbeekijkers	71
België	75
Frankrijk	79

Parijs	89
Duitsland	91
Dortmund	95
USA	99
Houston	103
East coast	109
Gold Top	113
Santa Monica	119
Burbank	123
Cleveland	131
Flying Romance	135
LA	139
Bottom Line	143
Schiphol	149
Exit	153
Biografie	157

Voorwoord

It's never enough

‘Je moet die verhalen van je eens opschrijven,’ zei mijn boezemvriend en manager Hansch van der Velden twee jaar geleden aan het einde van een ouderwets slopende nacht met collega-artiesten tijdens de vrienden van Amstel LIVE in Ahoy. ‘Veel fans zitten op een kijkje achter de schermen van Nederlands meest spraakmakende rock-'n-rollact te wachten. Ik in ieder geval wel.’ En aldus geschiedde.

Tijdens het schrijven bleek ik mij meer te herinneren van mijn eerste tijd met Herman dan ik had verwacht. Tientallen jaren intensieve rock-'n-roll en leven met de snelheid van een losgebroken rollercoaster eisen nu eenmaal hun tol (en zo hoort het ook). Maar mede geïnspireerd door de enthousiaste gesprekken met de ‘oude ploegmaten van het eerste uur’ ging in mijn geheugen de ene na de andere open. Deze gesprekken werden

met bijna maniakale zorg uitgewerkt door mijn grote vriend Peter van Druten, waarna het boek – onder meer door de kritische adviezen van mijn vriendin Jeanine Viddeleer – langzaam vorm begon te krijgen.

De jaren 1977-1981 met Herman Brood hebben grote invloed op mij gehad. Niet alleen vanwege de muziek, de roem en de ongelooflijke intensiteit van ons leven toen, maar vooral ook omdat ik van zeer nabij meemaakte wat rock-'n-roll met je kan doen. Dat heb ik in dit boek willen optekenen. Vaak was het lachen en huilen tegelijk ('een fijne hel'), maar het sterkst was altijd de behoefte aan méér. Om in de woorden van Herman te spreken: *'It's never enough.'*

Het enthousiasme van de volgende vrienden is een grote steun voor me geweest bij het schrijven van dit boek: de oude Wild Romance-broeders Freddy van Kampen, Kees Meerman, Imar Eijgensteijn en Koos van Dijk, Xandra Brood, fotograaf Renée van Egmond, mijn tourmanager Richard van der Velden, Bep Nauwels (Windkracht 18!) en last but not least Hansch, Peter en Jeanine die ervoor zorgden dat ik tijdens het schrijven vol gas kon blijven geven.

Je vous embrasse tous!

Dany Lademacher

Begin

Mijn goede vriend Jan was net het hoofd geworden van de muziekuitgeverij EMI België toen hij op het idee kwam om een rockalbum te gaan produceren. Of wij daar iets voor voelden? Het is hetzelfde als aan een junk vragen of hij een gram heroïne wil. Maar we moesten wel zijn maat Kees Meerman als drummer gebruiken. Om zeker van de zaak te zijn – ik kende die hele Kees niet – besloot ik samen met Jan naar Vlissingen te rijden om Kees een bezoekje te brengen. Jan drukte zó enthousiast het belknopje in dat het vast kwam te zitten. Een onafgebroken schel geluid galmde nu keihard door het huis. Kees deed met een ruk de deur open en met een te grote schroevendraaier viel hij de bel aan. 'Dat gebeurt wel vaker hoor, kom binnen!'

We maakten kennis met Julia, zijn vrouw, die vond dat we moesten blijven eten nu we toch hier waren. Onder het genot van een vette joint en een kopje thee stortten wij ons in een zeer geanimeerd gesprek. Jiva, de familie-

hond, was Afghaans. Hij lag op een sofa van dezelfde woestijnkleur en bleef me aankijken met een superarrogante blik. Kees was een geweldige man, het eten heel lekker, kortom: ik hield van Holland. Hoe de man met zijn instrument omging was plots niet meer van toepassing; we waren immers Oost-Europa al aan het veroveren met onze nieuwe band. Ik besepte toen niet wat voor impact dit bezoek op mijn leven zou gaan hebben. We reden terug naar Brussel om de boys het goede nieuws te brengen.

Voor en tussen de opnames door zat ik steeds vaker bij Kees thuis. Niet alleen op muzikaal gebied klikte het enorm tussen ons! Kees kende iemand in de stad die coke dealde en ik was zeer benieuwd. We moesten alleen een gelegenheid afwachten, want Julia mocht hier niets van weten. Die kwam op een zondag. Julia had het druk met de kinderen en het was onze beurt om met Jiva te gaan wandelen. Voor we het wisten, stonden we voor de deur van de dealer. Kees naar binnen bij die gast en ik braaf buiten met de hond. Ik had destijds ook een hond, Margot heette ze, een bobtail, maar dat is een ander verhaal.

Na ongeveer vijf minuten kwam Kees naar buiten, nam Jiva van me over en met een diepe plechtige stem zei hij: 'We gáán!' En of we gingen... Na de tweede snuif was iedere vorm van voorzichtigheid van de baan. We waren zo intens met de opnames bezig dat het geschreeuw van Julia beneden, die probeerde ons te roepen voor het avondmaal, totaal aan ons voorbijging. Met desastreuze gevolgen zou ik zeggen. Moe van het roepen, ging ze met

tegenzin toch richting zolder. Kees, tevreden over ons laatste mixje, legde een lijntje op de spiegel, nam het rietje en snoof het spul hard op. Het rietje hing nog aan zijn neus toen Julia de spiegel uit zijn handen rukte... 'Naar beneden, nu!' Ik bleef tactisch boven zitten want zelfs Joost zal niet weten wat er zich beneden afspeelde. Ik mag Kees die avond niet terug. Pas de volgende ochtend had ik genoeg moed verzameld om beneden een kijkje te nemen. Ik trof een lege kamer aan. Op tafel lag een briefje met de korte boodschap 'ontbijt in de koelkast'. Een droevig gevoel maakte zich van me meester. Was ik door mijn stomiteit mijn nieuwe vrienden kwijt?

Kees kwam pas laat in de middag terug. Hij had Julia en de kids naar haar moeder gebracht. Volgens Kees was er niets aan de hand, dus namen wij Jiva mee voor een opbeurende wandeling. Die avond hebben we nog 'Champagne and wine' van Otis Redding opgenomen. Dezelfde versie is later door Herman gezongen.

Nederland

Ik ging voor het weekend terug naar Brussel, waar Patricia op mij zat te wachten. Op weg naar huis ging ik langs Djoum, mijn trouwe geluidstechnicus sinds mijn vorige band Kleptomania, om naar de eerste mix van onze kersverse band T.U.S.H. te luisteren. Ondanks pasgeboren had T.U.S.H. al een ontelbaar aantal namen gehad. Ik durf te zeggen één per dag, want als je de wereld gaat veroveren, moet de naam van de band alle volkeren der aarde doen dromen, de ziel van jouw muziek over de continenten dragen, nou ja, zoiets. Niet zo gemakkelijk in een democratisch opgesteld groepje. Smaken verschillen, wat denk je van: Jungle Juice, Blow Job, Electric Sperm, Speed Rush, Exit, Small Throat, Wide Throat, The Purple Helmet, Mainline, Terminal, The End, The Huge Ones, The Nudes, The Creeps, Why, Degenerates, Manly Hookers (was eerst: Many Hookers), Bloodhounds, Decease, Deceased, The Junks, Heart Attack, Coronary, All Yours, Butts, Backdoors, Erections, Red Nails, Black Nails, Smelling Saddles, Meth, O?

Onze bassist Charlie en zanger Walter waren al aanwezig. De kamer stond blauw van de rook. Charlie hield zich vast aan de rug van Djoum zijn stoel, net of hij aan de rand van een afgrond stond met een takje in zijn hand als enige houvast. Walter zag er beter uit. Met zijn rug tegen de muur, ogen dicht, schudde hij met zijn hoofd op de maat van de track. Kut, dacht ik, ik ben te laat. De bedoeling was om met opbouwende kritiek te komen, maar hoe kun je nog iets uitleggen aan mensen die zó stoned zijn?

De geluiddichte kamer was zo geïsoleerd dat er geen sprake was van enige vorm van ventilatie of luchtverversing. Nog geen tien minuten stond ik naast Charlie of mijn nagels zaten vast in de leuning. Charlie bleek een artikel in *High Times* over hasjrokers in Afghanistan te hebben gelezen. Je graaft een gat in de grond, steekt een vuurtje aan, je gooit er houtskoolstenen over, wacht tot ze witheet zijn. Net als voor een barbecue, maar in plaats van vlees leg je een kilo van je beste stuff op de stenen om vervolgens met planken en modder het gat bijna dicht te maken. Je gaat met een man of tien om het gat heen staan en met behulp van een lange buis rook je je direct bewusteloos... Toen zag ik het: onder het mengpaneel lag een grote stenen asbak met als inhoud het Afghaanse recept in het klein. De muziek had een extra dimensie bereikt en ik ook, want ik zakte langzaam door mijn knieën. Ik kon Charlie nog net horen zeggen: 'Geweldig hè, Dan?' De zeer moderne plafondverlichting was mijn eerste oogcontact met de dimensie waar ik dacht vandaan te komen. Ik lag comfortabel op de divan en in een klap wist ik het weer: Patricia!

We woonden al een tijdje samen, Pat en ik, in *uptown* Brussel. Zij ging als fotomodel door het leven en ik speelde dus gitaar. We vonden dat het tijd was voor een ontmoeting tussen onze ouders of, beter geformuleerd, zij vond dat de tijd er rijp voor was. Mijn herinneringen aan iedere vorm van kennismaking tussen mijn vriendinnen en mijn ouders waren niet bepaald om later met plezier aan terug te denken. De moeder van Pat wist me echter te overtuigen door een diner bij hen thuis te organiseren. Na een week vol 'ik ga niet', 'ik ken die mensen niet eens' en 'wat moet ik daar in godsnaam?' stemde mijn pa voorzichtig toe om een kijkje bij de vijand te gaan nemen. Dat had hij niet moeten doen! Je moet weten dat beide vaders hier totaal geen zin in hadden maar **HET MOEST!**

De tafel was zeer diplomatiek gedekt. Mijn vader naast de moeder van Pat en mijn moeder ergens anders. En ja hoor, ongeveer toen het dessert geserveerd werd, kwam de moeder van Pat, knijpend in mijn pa zijn been, met een verhaal over haar laatste nummertje. Het bed, zei ze, was door een genadeloze stoot van haar man uit elkaar gevallen. Hierop stond pa op en zei: 'We gaan!' Nou ja, de verwachtingen waren niet al te hoog, maar toch... Mijn pa was mijn pa, het leven was voor hem een ernstige zaak en lachen hoorde daar niet bij. Eerlijk gezegd, tussen Pat en mij ging het ook niet zo goed meer sinds ik haar betrap had op een feestelijke wip met een van mijn beste vrienden, toen we met zijn drietjes op vakantie waren.

Ik had Kees al een tijdje niet gezien. Ik dacht dat het beter voor iedereen was om ze, na de cokeaffaire, even met rust te laten. ‘Dan, telefoon!’ Ik nam het toestel uit Patricia’s hand, het was Kees. Of ik al van Herman Brood gehoord had? ‘Nee,’ antwoordde ik voorzichtig. ‘Nou, hij heeft een nieuw album uitgebracht en de recensies zijn lovend. En nu komt het, ik ben de nieuwe drummer.’

‘En T.U.S.H. dan,’ zei ik lichtgeraakt.

‘O, die twee redden zich wel!’

‘Die twee?’

‘Ja, die twee want ik heb het met Herman over jou gehad en hij nodigt je uit voor een auditie. [...] Hallo Dan, hallo ben je daar nog?’ Ik hoorde allang niets meer, de telefoon hing aan het snoer langs mijn been... Nederland, ik ging naar Nederland.

Herman

Kees haalde ons op, mijn versterker, mijn Les Paul en mijzelf. We moesten naar Zwolle waar Herman een optreden had. Maar eerst was Amsterdam aan de beurt. Ferdie Karmelk, die een versterker aan het testen was in een muziekwinkel, kon namelijk wel een lift gebruiken. Toen wij binnenkwamen zat Ferdie op een plastic stoeltje gitaar te spelen. En hoe! Shit, dacht ik, wat een gitarist! Een wolk van onzekerheid begon langzaam boven mijn hoofd te zweven, nog even en het zou gaan regenen in de winkel. Maar we hadden haast en het duo dat nu een trio geworden was, liep terug naar de auto. Al snel bleek Ferdie een hele leuke gozer te zijn en na een halfuur over muziek geluld te hebben, toverde Ferdie een kleurrijk object uit zijn broekzak en vroeg: ‘Pijpje opium jongens?’ Apestoned kwamen we in Zwolle aan.

De tent was een soort jeugdthonk annex school en de gymzaal was omgebouwd tot een kleedkamer speciaal voor deze gelegenheid. Buiten stonden twee jongens te